

## S. Anđela Samardžić

Rođena je 6. ožujka 1942. godine, u srcu ponosne i vjeri odane Cetinske Krajine, u župi Otok koja ove godine svečano slavi 300. obljetnicu osnutka. Bila je živi dar Božji u brojnoj obitelji čestitih roditelja majke Ane i pok. oca Stipana. Od prvog dana rasla je u ozračju molitve i vjerničkog zanosa ovog izuzetnog podneblja, koje je Crkvi dalo brojna duhovna zvanja rasišana po mnogim krajevima naše domovine i širokog svijeta. Koliko je u roditeljskom domu sestre Anđele značila vjera i vrednote Božjega kraljevstva, svjedoči istina da se četvero djece njenih pobožnih roditelja odlučilo za Bogu posvećeni redovnički život. Tri kćeri su postale sestre milosrdnice, a sin svećenik — franjevac.



S. Anđela Samardžić

Naša sestra Anđela sa 17 godina ostavlja svoju rodnu Dalmaciju i ulazi u samostan sestara milosrdnica u Rijeci. Toliko je puta znala pričati: »Kad sam ušla na vrata samostanskog vrta, obuzelo me je nešto toplo u dubini srca i znala sam da ću biti redovnica do smrti...«

1961. polaže svoje prve zavjete. Školuje se najprije na Institutu za crkvenu glazbu u Zagrebu, a zatim, uz posao, na Muzičkoj akademiji u Ljubljani i stječe naslov glazbenog učitelja. Svoju katehetsku i orguljašku službu vršila je u župi Kršan (Istra), zatim Praputnjaku, Baški, pa u Rijeci župa Assumpta i zadnjih godina u župi sv. Josipa. Uz to je nekoliko godina predavala crkvenu glazbu u riječkom bogoslovskom sjemeništu.

Pamtimo sestru Anđelu po njenoj otvorenosti i vedrini, širokom i dosjetljivom srcu. Voljela je život, voljela je ljude, zajednicu svojih sestara. Voljela je pjesmu i sve što je dobro i plemenito. I mi smo svi nju voljeli i poštivali.

A koliko je voljela Boga i svoje milosrdničko zvanje, neka nam kaže ona sama. Kad ju je bolest neumoljivo sapela, a ruke pomalo gubile sposobnost pisanja, uspjela je napisati ovo svjedočanstvo: »Hvalite Gospodina jer je dobar, vječna je ljubav njegova. Gospodine, pomози mi da moja svijeća stalno gori i da se nikad ne ugasi. Gospodine, kad po mene dođeš, daj da te dočekam s upaljenom svjetiljkom u ruci. Ti si me Gospodine pozvao u život prihvatiti onako kako Ti želiš. Od Tebe je sve što se za to nisam nikad pokajala i što sam mogla život prihvatiti onako kako Ti želiš. Od Tebe je sve dobro, pa ako i dopuštaš, ljudski gledajući, da čovjeka napadne zlo. Ti ranjavaš i zavijaš i iscjeljuješ rane. I po krivim crtama Ti pišeš ravno. Od Tebe mi je poslana, zapravo dopuštena bolest, koju nosim već 12 godina. I mogu je snositi, jer mi Ti pomažeš i na meni čudesa stvaraš. Zato Ti hvala, Bože!«

Dirljivom strpljivošću snosila je svoju bolest. Iz dana u dan gledali smo je kako zori i smireno gleda smrti u oči. Ljudski se opraštala od svoje rodbine, sestara i prijatelja kao da odlazi na neki daleki put. Radovala se susretima, posjetima, sitnim pažnjama. Svakome je željela podijeliti smjeh, makar jednu riječ, pozdrav rukom. »Molite za mene, pozdravite sve, neka mi svi oprostite, znam da odlazim, Bogu hvala!« — bile su najčešće riječi u njenim zadnjim danima! Znamo da je ovo moguće samo u vjeri, po kojoj smrti zapravo i nema. Znala je pouzdano da odlazi pred nama, da se seli u Božji zagrljaj i zato je poželjela da joj se na sprovodu pjeva psalam: »Gospodin je pastir moj...«

Svi smo siromašniji za jedno prijateljstvo i sestrinstvo, ali smo ujedno i ponosni i u najdubljim dubinama imamo pravo na radost, što se naša draga sestra Anđela uselila na vječne proplanke, na kojima nema ni suza ni jauka, nego se u vječnoj mladosti i raspjevanosti duše slavi uskrsno slavlje i pobjednički Aleluja!

Neka ti je vječni mir i pokoj, draga naša sestro!